

Hva er *allment* idag? Vet vi det? Er det noe å hente her ved å tenke med Spinoza? Er det mulig å forbedre begrep og praksis rundt det *allmenne* ved å gå et strekk med Arne Næss, som jeg har forsøkt å gjøre i denne serien? Jeg opplever at det er hans ideer om *presisering* som er de mest løfterike.

Vi kan søke hverdagslig presisjon i måten vi lever på. Vi kan utvikle presisjon i forholdet mellom terreng og samtale når vi går på tur. Sist, men ikke minst, de øvre og nedre grensene for nærhet/avstand under korona-betingelsene avtegner seg som et *nytt* domene for presisjon: levende, artikulert, adekvat.

Presisjon handler selvsagt om valg av ord, men bestemmes i like stor grad av hvordan vi lever: det er i denne enheten vi kan oppnå *dybde*, i Arne Næss' betydning. Så sent som i 1999—da Det frie menneske kom ut—kalte seg selv for Spinozist. Å fange det allmenne i vår tid er den designoppgave.

Jeg er kommet såpass opp i årene at hofta ikke er hva den var. Derfor jobber jeg med å utvikle en måte å gå på som ligger mellom å 'ta i' og t'ai chi. En slags «hvilegange» der man går på en slik måte at kroppen får hvilt på sin egen tyngde for hvert skritt man tar. Jeg kaller gangen for *ta-gi*.

Altså en mellomting: t'ai chi er en bevegelsesform som hviler i seg selv, å ta i er hva jeg er vant til å gjøre når jeg går ute. *Ta-gi* innebærer en form for bevegelse som hviler i seg selv, men allikevel skal gjennom terrenget. Å *ta-gi* ligger mellom å ta i og t'ai chi. Dens effektivitet har en øvre og nedre grense.

Jeg har ikke blitt presis i denne utøvelsen ennå, for jeg må minne meg selv på den stadig vekk. Dersom jeg gjør det så holder hofta. Det er som om ta-gi innstillingen til kroppen også gjelder mellom kroppen og terrenget. Jeg kjenner at det kan oppstå et lite *puff* i oppoverbakker. Nedover *gynger* det.

Ikke som en magisk innbilt kraft, men mer som en EL-sykkel. Selvfølgelig er det en fordel å praktisere t'ai chi for å ha den praktiske referansen, og ellers være ganske målrettet. Begge er *adekvate* innenfor hver sine domener. Samtidig åpner det seg et 'mellomland' som en slags *tredje* domene.

Jeg tenker at dette mellomlandet er noe helt *spesifikt*, der *krefter* blir satt i omløp som resultat av at vi er der og holder på. Vi kan ikke bare ta noe hele tiden. Vi kan gi noe like stadig: som om å ta og gi er én og samme ting. Én bevegelse. Ikke for å være høflige—miljøvennlige—men fordi det *frigjør* noe.

Det fordrer lekelyst og en eksperimentell holdning, som jeg tror er i Arne Næss' og Spinoza's ånd. Når man først er i gang blir det opplagt at et nytt område åpner seg der det er mulig å forbedre/presisere. Jeg tror at endel av oss holder på med dette allerede. I det daglige: hjemme & på jobb.

Jeg tror mange vil kunne knytte det til praksiser i Japan. For min del opplever jeg at jobbe min med å undervise masterstudenter i *design*—ved Kunsthøgskolen i Oslo—gir muligheter til å å sikte mot å utvikle kreftene jeg nevner over, på et *kollektivt* nivå. Hvordan ta-gi utløser energier i grupper.

Det kan tenkes at nå er tiden å se seg om—globalt—etter folk som kan noe om dette. Dernest tenker jeg at det er like betimelig at vi i Norge har noen spesielle forutsetninger i turgåer-tradisjonen (om vi ikke avskriver den som et underlig særtrekk, og tenker ordentlig gjennom hva den er [ta-gi]).

Jeg vet virkelig ikke hva neste år har å by på—hva som følger i kjølvannet av korona-situasjonen—men jeg tenker at jeg vil prøve å se om det er mulig å se om det er mulig at vi kan klare å møte oss selv & hverandre med mer generøsitet og vennlighet (som er sentrale verdier for Spinoza og Næss).

Ikke fordi vi vil være gode, men fordi vi vil være aktive. Kanskje vi lenge har vært et rikt land med en fattigdomskultur preget av det Spinoza kaller passive følelser. Kanskje lenge nok. Aktive følelser begrenser seg ikke til at man føler seg bra, at livet er spennende & underholdende, men utløser noe.